

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Et værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, familiehistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den frivillige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Om vores arbejde – Bliv sponsor

At være sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om muligheder og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

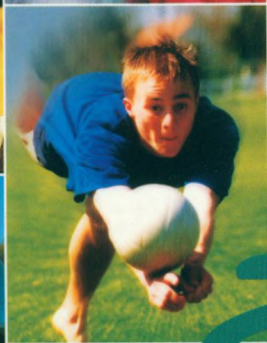
Udgangspunkt

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Danske Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

2000

VEJLE IDRÆTSHØJSKOLE

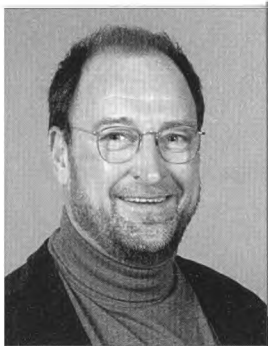

2000

VEJLE IDRÆTSHØJSKOLE

Forord	4
Idrættens selvforståelse	
Idrætten på en korsvej mellem det ligegyldige og det forbilledlige, Steen Ankerdal.....	6
Once upon a time, Klar tale, Jørn Richter	9
Idrættens rolle, Preben Staun	10
Hvad skal man sige, Interview, Jørn Richter	12
Danmark – et foreningsland, Marianne Iversen, Tine Monrad, Jonas Dinesen, Mette Quaade, Kira Cynthia, Hågen Dietz.....	13
Lystige tider, Jørn Richter	16
Gennem småt til stort, Klaus Hansen	17
Jeg nåede det lige, Jørn Richter	19
Så se da at få dig et liv, Inge Kjærulf Torp	20
Vejle Idrættshøjskole	
Årets gang, Bent Serup	23
At tiltrække opmærksomhed, Lars Olesen.....	29
Det yngste skud på stammen, Camilla Nielsen.....	30
Elevforeningen, Thomas Beck Larsen	32
Elevforeningens bestyrelse	34
Årgangsjubilæum 2001, Elevmøde 2001	35
Forårsholdet 2000.....	36
Efterårsholdet 2000.....	37
Fremtiden, Bent Serup.....	38
Lange kurser	39
Korte kurser	40
Idrætskurser i 2000.....	42
Til erindring om Ib From, Poul Grejs.....	43
Bestyrelse og ansatte på VIH	44

FORORD

Årskriftet 2000 forsøger at tage pulsen på idrættens vilkår i dagens Danmark. Med udgangspunkt i overskriften „idrættens selvforståelse“ eller „idrættens værdigrundlag“ har fem forfattere givet deres bidrag til dette emne.

Hvilken fremtid har idrætten i en tid, hvor som Kresten Schultz Jørgensen skriver det i begyndelsen af sin bog „De nye barbarer,“ – „danskerne lever deres liv uden den store erindring om en fælles historie, ofte uden synderlig vilje til en fælles fremtid og frem for alt med hver deres individuelle krav til tilværelsen: at leve livet uden at skulle stå til regnskab for nogen eller noget, i den størst mulige og allermost grænseløse frihed.“- „I det moderne samfund er vi forbrugere snarere end borgere, fordi individet er sat i centrum, og fordi forventningerne om at kunne vinde eller købe hvad som helst, eller blot kræve ethvert behov indfriet, er langt mere almindeligt end eksempelvis mådeholdet eller følelsen af nødvendig ydmyghed...“

Hvordan får man unge mennesker, der er opvokset i denne virkelighed, til at „tænke“ på den kollektive tanke og lade sig opsluge af idéen om det forpligtende fæl-

lesskab som foreningslivet og det frivillige lederskab gerne skulle være forankret i? Har foreningstanken først en chance for at lykkes, når medlemmerne tænker „vi“ før de tænker „jeg“, eller er denne tankegang et udtryk for „gammelmandstænkning“ og dermed forældet? Har foreningsidrætten overhovedet en chance for at overleve og på hvilke vilkår?

Vi taler om, at foreningsidrættens demokratiske opbygning og selvforvaltning opdrager til demokratiforståelse hos medlemmerne (bl.a. de unge) – og at den som sådan er med til at udgøre fundamentet for dansk demokrati- og frihedsopfattelse! Men holder det i praksis? Hvordan ser virkeligheden ud – hvordan har demokratiet det egentlig i de danske idrætsforeninger?

Idrætten har en opdragende rolle, her lærer man at indordne sig under fælles spilleregler og man lærer om etik og moral i praksis. Gennem idrætten lærer man at udvikle sig som et socialt individ – eller hvad?

Opdragelse kræver forbillede – de gode eksempler. De, der lyser op ved at gøre det rigtige selv. Folk man kan forholde sig

til og se op til. Men er det de forbilleder idrætten reelt byder på?

Vi har bedt en gruppe højskoleelever fra det nuværende efterårshold om at beskrive, hvad de forstår ved en god idrætsforening, hvilke krav de stiller til den gode træner og de gode foreningsledere. Desuden bidrager Preben Staun, bestyrelsesmedlem i Danmarks Idræts-Forbund, formand for breddeudvalget i DIF, formand for Danmarks TRIM-komité, skoledirektør i Trehøje Kommune, Steen Ankerdahl, journalist og tidligere sportsredaktør, Klaus Hansen, formand for en særdeles velfungerende lokalforening, Tilst ved Århus og endelig højskolelærer Inge Kjærulf Torp. Hver giver de deres bud på idrættens selvforståelse.

Af andre indlæg i årsskriftet kan nævnes, Jørn Richter, der traditionen tro har spidset den poetiske pen, Camilla Nielsen, nyansat lærer på VIH og Lars Olesen, PR medarbejder samt elevforeningens nye formand Thomas Beck Larsen.

God læsning!

Bent Serup

IDRÆTTEN PÅ EN KORSVEJ MELLEM DET LIGE

Steen Ankerdal, journalist

Fomylig opsagde ekspeditionschef i det norske kulturministerium Hans B. Skaset sin stilling som øverste statslige embedsmand for norsk idræt på grund af en dopingsag. Nej, det var ikke fordi den tidligere formand for Norges Idrætsforbund havde testet positiv. Han havde været negativ – over for fremtrædende norske idrætslederes udtalelser og håndtering af to norske dopingsager under de olympiske lege i Sydney.

Kort fortalt mente Skaset, der er norsk idræts mest markante dopingbekæmper, at der efter kosttilskuds- og nandrolonsagerne med vægtløfteren Stian Grimseth og bryderen Fritz Aanes var behov for selvransagelse og oprydning.

„Sker det ikke, kan jeg ikke se nogen anden løsning, end at staten må skære i støtten til topidrætten. Vi kan ikke risikere, at staten trækkes ind i sådanne gråzoner,” skrev Skaset i tidsskriftet „Idrettsanlegg“, hvor han stillede spørgsmål ved, om Norges virkelige udbytte af et medaljerigt OL var „styrket identitet og selvforståelse“.

„Eller blev vor placering sammen med Rumænien og Bulgarien i Hall of

Shame et tvetydigt bidrag til vor opfattelse af os selv som et nøjsomt og moralsk folkefærd?” skrev Skaset.

Han blev citeret i pressen, og så gik Norges svar på Kai Holm, idrætspræsident Kjell O. Kran helt bananas.

Han krævede, at kulturminister Ellen Horn satte sin embedsmand på plads – ellers ville han gå af som formand for NIF. Og det gjorde ministeren så med en uforbeholden tillidserklæring til idrætsforbundets ledelse og et spark til Skaset for at drage ministeriets tillid til Norges Idræts Forbund og dopingbekæmpelsen i tvivl. „Meget uheldigt“, hed det i en pressemeddelelse sidst i oktober.

I betragtning af, at Skaset for nogle år siden nedlagde sine hverv i norsk og international idræt, fordi hans anstændighed forbød ham at være en passificeret medvider til et eskalerende dopingmisbrug, som han kunne se, men ikke stoppe, er det mest besynderlige i den triste historie, at minister Horn og præsident Kran beklagede, at en kapacitet som Skaset tog sit gode tøj og gik. Hvad skulle han ellers have gjort?

Sagen viser imidlertid også Norge som et land, hvor nationalisme kammer over i chauvinisme, når medaljerne falder tæt på sportsbaneme. Og hvor ét er „de ideelle fordringer“, som Henrik Ibsen omtaler i „Vildanden“ – noget andet den virkelighed, hvor målet helliger metoderne. Og der accepteres friløb i den gråzone, der er fyldt med dubiose kosttilskud, højdehuse og dårlige undskyldninger.

SYLDIGE OG DET FORBILDELIGE

Kunne det samme ske i Danmark?
Tjaaaaa, og joooh.

Det ville i så fald være kulturminister Elsebeth Gerner Nielsen selv, som idrætten skulle have irettesat. For i modsætning til sin norske kollega er „fru Nielsen“ ikke bange for at tale DIF-formand Kai Holm midt imod og kalde idrætten til orden.

Det gjorde hun faktisk på et sportsjournalistik-seminar i København med titlen Play the Game lige efter Skaset-sagen. Holm, der i Sydney fik sendt kuglestøderen Joakim B. Olsen hjem for at bruge sin ytringsfrihed på internettet og viderebringe rygter om, at en finsk guldvinder måske havde testet positiv, deltog ikke i seminaret. Men det havde selvfølgelig også DGI-redaktør Jens Sejer Andersen, den folkelige idræts talsmand, som initiativtager.

At vi danske også har problemer med teori og praksis, når det kommer til værdier og virkelighed, er der andre eksempler på.

Bjarne Riis truede med at flytte sit professionelle IT-firma-sponserede cykelhold til udlandet, hvis dansk presse blev ved med at skrive om hans lempelige for ikke at sige „halte“ holdning til eventuelle dopingsager og for høje hæmatokritværdier på holdet. Og kort efter hyrede han som topnavn for 2001 den aldrende franske stjerne Laurent Jalabert fra det spanske ONCE-hold. Det er under mistanke for at køre på alt andet end kæmemælk.

Signalværdien i den forhenværende folkehelths medicin- og mandskabspolitik er svær at misforholke.

Et andet eksempel er idrætsforskeren Verner Møllers fatalistiske synspunkt, at når alle doper, er der ingen, der bliver snydt, hvorfor der ikke er nogen moralsk grund til at forbyde doping.

Et tredje synspunkt leverede fremtidsforskeren Johan Peter Paludan, da han konstaterede, at vi alle bruger doping. „Vi ryger, vi drikker, og når vi lader os fedtsuge for at slippe af med ølvoimmen, er det så ikke en slags doping,“ spurgte Paludan polemisk.

Svaret er, at det er det ikke. Og det bliver det aldrig, medmindre den rigtige idræt, den olympiske, vil lade sig marginalisere ud i „wrestling cirkusets“ liggylldighed.

Selv om Paludan havde ret, var det ingen undskyldning for idrætten til at lade stå til over for doping, til at se igennem fingre med fixede boksekampe, korrupte idrætsledere og fodboldspillere, der forsøger at filme sig til straffespark og snyde sig til fordele.

Til forskel fra rygerne, drikkerne og de ansigtsløftede og fedtudsugede er sporten baseret på et sæt af skrevne og ikke mindst uskrevne regler om, at på banen går tingene ærligt til. Det er værdier, der stammer fra amatør- og gentlemansporten, og den tid, hvor sportsrummet skulle være rensat for penge, korrupktion og forretningslivets beskidte nonner. Men det er også værdier, som

den moderne professionelle idræt holdes op imod, specielt i OL-år, når det går for vidt med kommerzialisme, grådighed, doping og almindelig plat og svin-del.

Til alle dem, der mener, at idrætten er et spejl af samfundet, må vi i dag sige: Ja, det er den, og det er ikke godt nok! Idrætten står ved en korsvej, hvor dens ledere, trænere og aktive skal vælge mellem ligegyldiggørelsen og forbilled-ligheden.

Hvis dansk idræts fremmeste kvinder og mænd mener, hvad de siger, så skal dansk idræt ikke gå til i total ligegyldig-hed og fladpandet underholdning. Og så

skal de følge Hans B. Skaset, koste hvad det vil, og sige fra før gråzonen. De skal sige klart nej til holdningen om, at alt hvad der ikke er forbudt er tilladt. Og de skal markere, at dansk idræt vil være bedre, simpelthen være et forbillede for det samfund, der alt for længe har været alt for bange for at stå fast og sige nej til det, vi finder forkert og forkasteligt efter vor kulturs værdigrundlag.

Det er på høje tid at skride til handling såvel i eliteidrætten som i foreningslivet.

ONCE UPON A TIME

Jørn Richter

Når Epoholdet træder til
står andre a',
fordi de ikke ved,
hva' de ska' ta',
når de vil vinde tit
i Touren's barske ridt.
Hæmatokrit, hæmatokrit.
Når kroppen er lidt slidt,
så op med hæmatokritten -
put Epo i pomesfritten.
Eller stik dig lidt i armen,
så holder du sgu' varmen
og trækker let det store læs
helt op og over Alpes d'Huez.

Kroppens depoter er fyldt op,
og hjertet slår med epohop.
Hele kroppens urværk tikker, tikker,
så er det tiden, hvor man stikker.
Med bjerget bag sig bli'r man høj
som om man bare fløj og fløj.
Alt hvad som fuglevinger fik -
det kræver kun et lille stik.

Så nynner man, mens det regner,
og de andre nærmest segner.
Man tænker på Gene Kelly,
og ham var der også held i
„I'm singin' Indurain,
just singin' Indurain,
what a glorious feeling,
I'm happy again.“
Med øjnene mod målet,
sparker man til stålet.
Man bli'r så glad, når solen skinner
og løfter armene som rigtig vinder.

Tjuhej, hvor det går.
Se mine store lårl!
På vores hold er alle lige -
- ja ikke alle lige rige -
men vi kører altid for hinanden,
og det er sandt, siger Epomanden.
Og han si'r på både engelsk, fransk og spansk,
og det bli'r oversat til dansk:
Our team has No King.
Our king is Do Ping.

KLAR TALE

Jørn Richter

Når en mand
på et spørgsmål
om han har taget doping
svarer,
jeg er aldrig blevet
testet positiv,
forstår man bedre
der står skrevet:
„Din tale skal være
ja, ja
eller
nej, nej!“

Idrætsbevægelsen i Danmark har en udbredelse der gør, at den af såvel kulturelle som sundhedsmæssige årsager skal tages alvorligt.

I denne sammenhæng vil jeg kun forholde mig til den kulturmæssige dimension.

Idrættens udbredelse finder sted såvel traditionelt i idrætsforeningerne; i kommercielle centre; i selvorganiserende grupper samt helt uorganiseret.

For Danmarks Idræts-Forbund er idrætsudøvelsen i idrætsforeninger af grundlæggende værdi; fordi der her skabes fællesskaber, der indebærer oplevelser, udvikling af fantasi og følelser samt muligheden for at dygtiggøre sig. Vi ser idrætten som en samlet bevægelse for såvel de mange breddeudøvere som for de få eliteudøvere. For dem alle er leg, fysisk aktivitet, oplevelser, udfordringer, konkurrence og socialt fællesskab de væsentlige kvaliteter.

Med disse kvaliteter som udgangspunkt formulerer deltagerne i deres forening hvilke værdier, der har betydning for dem og på hvilken måde det skal afspejle sig i foreningens dagligdag.

Det er vigtigt, at der er tale om såvel:

- Idræt i længden – med mulighed for at dyrke idræt gennem hele livet.
- Idræt i bredden – hvor et bredt udbud af aktiviteter skal sikre lige mulighed for deltagelse uanset alder, køn, sociale og fysiske forudsætninger.
- Idræt i dybden – med mulighed for fordybelse og udfordring af såvel fysiske som psykiske grænser.

Men når man ser, hvad der sker omkring os indenfor den internationale topsport – dopingproblemer, manglende demokrati, stigende politikerinteresse, korrupsionsskandaler, private investorers indtog – er det rimeligt at stille spørgsmålet, hvorvidt disse tendenser vil ødelægge idrætten.

Vil den traditionelle forening – byggende på forpligtende fællesskab, frivillighed og engageret børne- og ungdomsarbejde – kunne holde stand overfor det kommercielle?

Vil den nuværende model med såvel elite og bredde i foreningerne, hvor bredden henter inspiration fra eliten, og hvor eliten udspringer af det store arbejde med bredden, kunne overleve?

Disse forhold debatterer vi i DIF, og jeg vil på nogle af områderne give mine bud på et svar.

Jeg oplever en foreningsidræt som i højere grad end tidligere er bevidst om, hvordan der skal arbejdes for at skabe kvalitet i børnearbejdet;

- hvordan unge skal tages alvorligt i foreningslivet;

-
- hvordan voksne skal tilbydes kvalificerede tilbud;
 - hvordan ældre skal gøres selvhjulpne og udfordres i i fysiske udfoldelser
 - samt hvor vigtigt det er, at marginaliserede grupper integreres i foreningens aktiviteter.

Jeg tror på, at det bærende frivillighedsprincip fortsat vil være drivkraften i den enkelte forening; dog således, at det frivillige arbejde understøttes af et større antal ansatte i foreningerne til at klare de mange administrative opgaver, samfundet pålægger foreningslivet.

Jeg tror, det er vigtigt, at den enkelte forening er sig bevidst om, hvilke idrætsbehov de forskellige befolkningsgrupper har og indretter deres virksomhed fleksibelt herefter. Foreningerne kan etablere idræstilbud / stå som udbyder for de, der gerne vil være aktive, men som bevidst fravælger det forpligtende medlemskab, og hvad deraf følger. Der bliver på den måde mulighed for at aktivere hele lokalbefolkningen; hvor det dog kun er de, der ønsker at være medlem, der har demokratisk indflydelse på foreningens virke. Det bliver vigtigt at skabe og fastholde en fællesskabsfølelse, hvor det drejer sig om „vi“ fremfor „jeg“.

Den demokratiske virkelighed i foreningslivet står ikke til topkarakter. Her er det vigtigt, at vi såvel overfor unge som voksne tør gå nye veje, så vi både fastholder dem i fællesskabsrummet og samtidig imødekommer ønskerne om en anderledes struktur inden for de demokratiske fora.

Det bliver nødvendigt at formulere arbejdsopgaver, hvortil man ikke behøver at blive valgt for to år. I stedet skal der kunne indgås aftaler om at løse en afgrænset, tidsbestemt opgave. Når opgaven er løst, er man fritstillet, indtil det passer ind i ens tidsplaner at løse nye opgaver. En sådan arbejdsform vil passe langt bedre til unges og voksnes arbejdsliv – et arbejdsliv, hvor man ikke altid kan overskue to år frem.

Med i ovennævnte billede er der det „flimmer på skærmen“, som tilstedeværelsen af såvel DIF som DGI medfører. På trods af et enormt stort sammenfald på medlemssiden – såvel foreninger som aktive medlemmer – tages medlemmerne til indtægt for store holdningsforskelle.

Når DGI på samme tid tager afstand fra eliteidræt og breddeidræt – som et spejlbillede af eliteidrætten – og selv begynder at arbejde med eliteidræt er de uden jordforbindelse til, hvad der foregår på foreningsplan. Den skelnen man forsøger at beskrive mellem breddeidræt og folkelig idræt, foregår i hovederne på nogle få ideologer og er helt uden respekt for arbejdet ude i foreningerne. Det er en hel gal tanke, at den enkelte forening skulle kunne rumme disse indre forskelle.

Jeg tror på vigtigheden af – af hensyn til foreningerne – at specialforbundene under DIF og idrætsaktivitetsudvalgene under DGI begyndte at arbejde sammen i stedet for at modarbejde hinanden. Men på trods af en lyst og en vilje hertil inden for de enkelte idrætter

tillader DGI's hovedbestyrelse ikke samarbejde, til skade for de foreninger der deltager i begge landsorganisationer.

Endelig er det også vigtigt, at lovgiverne ikke lægger flere forhindringer i vejen for foreningslivet i form af lovgivning, der kræver endnu mere administration af den frivillige leder, men at der i stedet opbygges en større respekt og forståelse for de tusindvis af frivillige trænere og ledere, der er med til at holde sammen på vores velfungerende samfund.

HVAD SKAL MAN SIGE

Jørn Richter

Det var bare fantastisk
spændende.
Helt kanon -
og jeg er
- hva' ska' man si'e -
fantastisk glad
for sejren,
som betyder
utrolig meget
for mig.
Det har været en
- ja, hva' ska' man si'e -
helt utrolig
fantastisk aften.

INTERVIEW

Men igen
i første sæt kommer du bagud.

Jeg tager det som det kommer,
og så spiller jeg mit spil,
og så må vi se,
hvordan det går.
Og igen
det er jo dagsformen,
der er afgørende.
Og igen
det er jo immervæk
også de små marginaler
helt sikkert.
Kampen er jo ikke
forbi,
før den er slut.

Over de senere år har tendensen vist, at færre og færre unge vælger at engagere sig i idrætsklubber/-foreninger. Dette har flere årsager, både noget med hvad der interesserer unge i dag, og hvordan deres værdier har forandret sig.

Spørgsmålet er så, om det er en udvikling, der kan vendes? Og hvad kan der gøres, for at forandre det billede unge har af arbejdet i en idrætsklub? Og kan man gøre det mere attraktivt for de unge at engagere sig?

En undersøgelse på Vejle Idræts højskole har stillet nogle spørgsmål samt givet svar til ovenstående problemstilling.

Fem spørgsmål blev stillet højskoleelevatorne angående emnet, og i nedenstående artikel er der lavet en sammenfatning af de udsagn de kom med, samt trukket nogle af de ting ud, der muligvis kunne være med til at afhjælpe problemet.

Hvad skaber en god klub?

En god klub er en klub med et godt sammenhold mellem de aktive, trænere og bestyrelsen. Et godt sammenhold skaber bedre plads til både elite og bredde, hvilket trækker flere medlemmer til klubben.

En god økonomi er også vigtig, da der derved bliver råd til bedre faciliteter, materialer og kursustilbud. Det er især vigtigt at kunne skabe gode forhold for trænerne, så de kan blive bedre, da en stor del af de adspurgte lægger vægt på, at man føler sig til rette i sit træner-/lederjob, så man kan yde sit bedste.

- Sammenhold
- Gode faciliteter
- Velfungerende økonomi
- Plads til alle / elite – bredde
- Gode trænere

Hvad er en god træner?

En god træner er engageret og velforberedt i sit arbejde. Han/hun skal være god til at lave en varieret træning. Disse ting skaber nemlig større lyst hos de aktive til at lære noget, og dermed bliver udbyttet af træningen større for begge parter.

Træneren skal være pædagogisk, så han/hun kan sætte sig i respekt og dermed få træningen til at forløbe uden unødvendig uro. Desuden vil der i forbindelse med træning af børn være en større tryghed hos forældrene, hvis træneren har børnenes og forældrenes respekt og tillid.

En god træner skal ligeledes være udadvendt samt åben for kritik fra andre, da dette giver et bedre træningsmiljø.

- Engageret
- Åben for kritik
- Pædagogisk
- Velforberedt
- Respekteret

Hvad er en god leder?

En god leder er, som med træneren, en person, der er engageret i det han/hun laver. Han/hun skal være god til at organisere, da uorden i klubben er generende for de aktive, det være sig økonomisk eller rent organisatorisk.

Den gode leder skal ligeledes være synlig i klublivet, så både trænere og aktive ved, at der er kontakt til ledelsen. Lederen får derved også en god fornemmelse af, hvad der sker i klubben.

Endnu en vigtig ting er, at lederen er åben for nye idéer, så klubben ikke kører i den samme rille hele tiden.

- Engageret
- Synlig i klublivet
- God til at organisere
- Åben for nye idéer

Kunne du tænke dig at blive træner/leder?

Det at være træner eller leder gør at man får udfordringer, da der stilles krav og ansvar til én.

Gennem krav og ansvar udvikler man sig selv og sine træner-egenskaber. Når man lærer fra sig, er man med til at sætte sit præg på klubben, fx ved at komme med idéer og muligheder.

De aktive i en klub/forening er der af fri vilje. Det gør, at de ønsker at få et udbytte af undervisningen og derfor er positivt indstillet overfor træningen, hvilket er med til at give gode og sjove stunder. Disse stunder er en af de ting, der giver trænerjobbet stor værdi.

- Udfordring
- Sætter sit præg på klubben
- Socialt liv
- Udviklende/lærerigt
- Man kan lære fra sig

Selvom der er mange fordele ved at være træner, er der selvfølgelig også ulemper. Det kan være meget tidskrævende, idet man skal forberede undervisningen, og nogle gange planlægge sociale ting i klubben.

I mange klubber får trænerne en meget lav eller slet ingen løn. Det er med til, at mange fravælger jobbet, bla. unge studerende, da de er tvunget til at tage et fritidsarbejde, hvor man får flere penge ud af det.

- Tidkrævende
- Ingen/dårlig løn
- Manglende overskud

Forventninger til klubben?

Trænerne stiller forventninger til den klub, de skal være træner i. Der skal være god kommunikation mellem bestyrelsen og trænerne, og mellem træneren og de aktive, så der ikke sker misforståelser.

Klubben skal vise tillid og give ros til trænerne, så træneren føler, at der bliver sat pris på hans/hendes arbejde.

Klubben skal være der til at rådgive og vejlede træneren. F.eks. i forbindelse med klager fra de aktive eller ved problemer med lokalefordeling o.l.

Det er vigtigt, at der bliver tilbudt kurser, så trænerne kan udvikle deres kunnen og videregive det til de aktive.

Samtidig er det vigtigt at der er gode re-medier/materialer, så de aktive kan få størst udbytte af træningen.

- God kommunikation
- At der bliver sat pris på træneren
- Rådgivende
- Tilbyder trænerkurser
- Gode materialer/remedier

Ud fra svarene i undersøgelsen ses det tydeligt, at de unge i dag ikke har stor interesse for foreningslivet. Undersøgelsen viste at kun en fjerdedel var interesseret i at tage del i det. Og når selv aktive unge, som går på idrætshøjskole, kun udviser svag interesse for at tage et ansvar i en forening eller for at begynde at træne, så viser det klart, at problemet er generelt.

Men hvad gør så, at de unge ikke har lyst-ten? Tiden er nok den primære faktor her. De unge har fået flere ting at vælge imellem i deres fritid, og desværre er foreningslivet her blevet sat i anden række.

Tidsfaktoren er svær at ændre, da jobbet som enten leder eller træner tager den tid det tager, dog kunne et forslag her være i forbindelse med trænerjob at være flere om jobbet, og sørge for eksempelvis hjælpetrænere. Derved korter man ned på tidspresset for den enkelte, og man ville få folk med, som måske ellers ikke ville have valgt at blive træner.

Lønnen spiller dog også en rolle for de unge. Som ung i dag bliver der spenderet mange penge, og de skal hentes hjem igennem et fritidsjob. Flere klubber har selvfølgelig en eller anden form for aflønning af de „frivillige,“ men det kan ikke hamle op med lønnen i et normalt fritidsjob. En reel løn ville helt sikkert få flere til at melde sig. Spørgsmålet er selv-

følgelig så, om mange så ville vælge trænerjobbet for pengenes skyld, og desuden om klubben kan klare en sådan merudgift uden at skruer for meget op for medlemskontingenterne.

En anden ting, der kunne bruges til at vende tilbagegangen af trænere/ledere er at få ændret den status, som et leder/træner job har i en forening. Undersøgelsen viser nemlig, at denne status er lav blandt de unge. Dette kan gøres ved målrettet pleje af trænere/ledere; ros, støtte, kursustilbud m.m. til trænere/lederen, så den unge også føler at han/hun bliver bedre igennem sit træner/leder job.

Men om ovenstående forslag kan vende tilbagegangen i foreningslivet er usikkert.

Nutidens hverdag er travl. Tiden er så knap, og tendensen går mod, at folk køber deres eget lille solo show i et motionscenter, hvor de bare modtager og bliver underholdt, uden at bidrage med noget.

Fortsætter denne udvikling, er spørgsmålet, om Danmark stadig kan være det foreningsland, som det har ry for – eller om tiden er ved at løbe fra foreningsarbejdet?

At gøre lige hvad jeg vil,
vil jeg ikke,
hvis der er pligter til.
Jeg har bare lyst til helt at være mig,
så hvad skal jeg med dig?

Du taler om, at vi skal gøre noget fælles.
De fælles ting kan hurtigt tælles.
At skabe noget fælles
gælder kun for dem, der ældes.
For mig er fællesskab
noget af et fælles tab
for alle egoister,
fister.

Omsorg for hinanden.
Er du gået fra forstanden?!

Jeg har de kontakter og netværk,
som jeg har brug for og lyst til.
Det skal der endog et kraftigt bryst til.
Fri mig for alt det fælles
undtagen for antenner
og bajerøse drikkevenner.

Min hud skal være brun og stram,
og bli'r den det,
så gi'r jeg bare helt mig selv et kram,
fordi det har jeg lyst til.
Og jeg vil bryde grænser hele tiden,
som jeg har gjort det lige siden
jeg gik helt i sort
for at gøre noget stort.

Nu vil jeg bryde grænser
som en ægte egorensler.
Min idræt den er individuel,
for så kan jeg være helt mig selv.
Jeg spiser grønt og meget sundt
og rejser jorden halvvejs rundt.
Så med lidt lykke og lidt held,
så finder jeg mig selv.

GENNEM SMÅT TIL STORT

Klaus Hansen, foreningsformand

Kvartalsmøder afløser generalforsamlinger, og foreningerne kan genfinde demokratiet gennem en opdeling i stammer og tværgående projektgrupper efter behov.

En forening var fuld af forpligtelser og traditioner. Medlemsindflydelse kunne røgtes på årlige generalforsamlinger, der ofte bød på livlig debat og meget ofte på såkaldte „kampvalg," hvor ivrige medlemmer faktisk kæmpede om at få en af de prestigefyldte pladser i bestyrelsen.

Teksten kunne hænge på det museum, som en nostalgisk idrætsleder formelt snart kan etablere med tilskud, så foreningernes historier fra 1900-tallet kan bevares.

Der vil også i 2000-tallet være behov for at organisere sportslig udfoldelse i fællesskab, men tidsånden er en anden, og tempoet er noget helt andet. Fortidens stive systemer passer ikke til nutidens krav om fleksibilitet og forandring.

Medlemmerne gider ikke bruge tid på diskussioner for at opnå konsensus om alt i en forening. De vil kun dele fællesskabets interesser med dem, de føler et reelt fællesskab med. De store fællesskaber – repræsenteret ved den flerstrengede forening – kan køres på museum. Selv om det vil gøre ondt på mange, så tilhører tiden de små fællesskaber, og idrætten må finde styringssystemer til den nye tid.

Langsomt men sikkert gennem de seneste 20 år er der sket en polarisering i foreningslivet – større i byerne end på landet. Gabet mellem dem, der spiller for

ambitioner og dem, der spiller for sjov er vokset. De vil noget forskelligt og har ingen forståelse for hinanden. Lad os kalde det for en gruppe-individualisering, en slags stammer.

Økonomi og ansvar følges ad

Det organisatoriske svar på den udvikling er etablering af stammeråd med kompetance og økonomisk ansvar. Det enkelte gymnastikhold skal kunne træffe beslutninger fra aften til aften.

I en fodbold- eller håndboldklub skal de kapitalkrævende elitesektioner fungere som selvstændige enheder, så den evindelige snak om, hvem der bruger pengene, bliver kædet naturligt sammen med, hvem der skal skaffe dem.

De enkelte stammer vil langsomt men sikkert etablere deres egne traditioner, føle den forpligtelse, der gør et fællesskab stærkt og udvikle nogle værdier at bygge deres samvær på. Nogle vil naturligt tage ansvar og passe kassen. De hedder bare ikke formand og kasserer.

Selvfølgelig vil det være opgaver, som stammerne må løse på tværs af egne interesser. Når den slags situationer opstår, udpeger de en talsmand, arbejder projektorienteret og når en hurtig løsning. Næste gang tager en anden tjansen – enten fordi han/hun er den bedst egnede eller den, der lige nu har bedst tid.

Hvad er forskellen på den historiske model og fremtidens? Svaret er beslutningsevne, hurtig kommunikation og ansvarsfølelse skabt af den naturlige nærhed.

Modellen vil medvirke til at gøre den model, der er på vej på museum, lyslevende. „Forening“ betyder, at nogle med fælles interesse løser opgaver sammen. I alt for mange år har vi i foreningslivet søgt at fastholde en sammenhæng, som de fleste steder ikke længere var til stede.

Stammerne skal sikkert fortsat have et sæt vedtægter. Fortsat offentlig støtte vil sikkert kræve navngivne ansvarlige og en revision. Men hvad er der i vejen med at holde kvartalsvise fællesspisninger og så bruge en halv time på at få klaret paragrafferne, så både morskaben, fællesskabet og det offentlige får sit.

Modellen giver overskuelighed og en kommunikation mund-til-mund ved træning og kampe. I dag er bestyrelsen i langt de fleste foreninger en fjern, besværlig størrelse, hvor gode idéer løber marathon og taber pusten.

De såkaldte hovedbestyrelser er nogle ukendte hoveder, som ved festlige lejligheder træder ud af vokshammen a la Madame Tussaud og siger nogle uforståelige ord, mens tilhørerne ser ned i ølglasset og finder tørsten mere nærværende end selskabet.

Organisation efter aktuelle og ikke historiske behov

Fremtidens forening skal udspringe af de aktuelle behov hos de enkelte stammer. Generalforsamlingen er en museumsgenstand og bliver afløst af beslutningsmøder, når et problem kræver en løsning. Projektgrupper klarer som

nævnt opgaver på tværs og organiserer sig efter det aktuelle behov, hverken mere eller mindre. Det kan f.eks. være at skaffe penge til et klubhus eller en ny kridtmaskine. Spilletøj, bolde og turneringsudgifter så som dommerhonorarer o.l. må den enkelte stamme selv finansiere og vedligeholde. De kan vaske selv eller dele en vaskemand. De må tage stilling til alt det, som i dag er blevet selvfølge.

Ingen er valgt for et eller to år. De er med, når de har tid og især lyst. På den måde bliver der de aktiviteter, som stammens medlemmer brænder for.

Livet i forening med andre rummer så mange facetter, at det er værd at slås for. De nuværende ledere har i sponsorjagt og stigende medlemskrav selv mistet det oprindelige fodfæste, gemt sig mellem de ligegyldige generalforsamlinger, forsømt enhver lejlighed til at stille modkrav og har dermed forsømt at kommunikere foreningstanken videre.

Når den nye generation ikke har fået overleveret grundlaget for at forstå foreningens idé, må vi starte forfra, atomisere og lade subkulturerne skrive de nye kapitler. Idrættshistorien har både en glørværdig fortid og en spændende fremtid, hvis vi har modet til at bryde op og genskabe det nærvær, der gør en forening.

JEG NÅEDE DET LIGE

Jørn Richter

Det handler om
ikke at spilde tiden.
Hvor løber tiden hen,
hvis man spilder den?
Man skal ikke græde
over spildt mælk,
men hvad med spildt tid?
Græder man over den?
Kan man tørre den spildte tid
op?
Og i så fald med hvad?
Det tager tid
med alle de spørgsmål!

Det handler om
ikke at spilde tiden.
Hvordan gør man det?
Man skal skynde sig
for bare at følge med
den.

Falder man og slår sig,
gør det ikke noget,
Tiden læger alle sår.
Men det tager tid.
Står man og mangler penge
gør det heller ikke noget.
Kommer tid, kommer råd.
Men tid er penge.

Det handler om
ikke at spilde tiden.
Bliv kortere og kortere tid
ved det, der giver indsigt.
Dvæl ikke – vær rap -
ikke rip og rup, men zap.
Saftuseme fra sted til sted
på funklende nye løbehjul
sparer tid til en rigtig købehjul.

Ting Tar Tid, sagde Piet Hein,
og det var ikke helt af vejen.
Alligevel hører jeg
hurtighedens dæmon
skrige af grin i sit rige
hver gang
han hører os stakåndet sige,
jeg nåede det lige.

SA SE DA AT FÅ DIG ET LIV!

Inge Kjærulf Torp

Så se da at få dig et liv !

Jo tak , det har jeg.

At dyrke idræt er at øve sig på livet !

Er det?

De siger, hun går baglæns. Det gør hun også, for hun vil prøve at tage et stort spring.

Tilbage fra barndommens gymnastik- og sportsstævner på landet i Salling erindrer jeg, at konkurrencen var sjov, og at legens betydning havde en central placering.

Da jeg sammen med Børn og Idræt's-eleverne fra højskolen i foråret 2000 besøgte fodboldklubben S.C. Heerenveen i Holland, husker jeg, at cheftræner Foppe de Haan slog fast, at det må være så sjovt, at bolden lokker til leg – at legens betydning har en central placering. Forståeligt i børne- og ungdomsafdelingen, men åbenbart lige så vigtig, når han forsøger at udvikle professionelle danske fodboldtalenter.

I de anbefalinger jeg har nået at skrive til eleverne på Børn og Idræt, minder jeg mig selv og eleverne om, at legens betydning har en central placering. Sætningen står postulerende alene vel tænkt som en anbefaling til dem, der har brug for en dygtig underviser, men også som en tak fra min side, fordi det kan stå som

en evaluering af de bedste stunder i forløbet. Hvorfor?

Tilbage på landet i 60'erne er legen ikke landsbybeboers nostalgiske legen „to mand frem for en enke“, men utopiske øjeblikke i en håndboldkamp eller fodboldkamp, hvor sportsudøverne er placeret imellem kornmarker og tilskuerne, som fritidsvæsner, der bruger adspredelsen til at forene de ellers uforenelige størrelser mellem to kulturer (landbokultur og industrikultur). I legen opdager de en form til det, der ellers ikke lader sig gøre. I idrættens tidslomme bliver det muligt at mærke og ane det tilblivende.

Legen er ikke professionelle fodboldspillere i gang med at lege „Banke Bøf“ eller højskoleelever, der insisterer på at få serveret sjove oplevelser.

Legen er i ekstrem grad „Hard Fun“ i et samfund, der ellers er domineret af præstationer, karriere og step (m. ekstra mave, baller og lår), hvor sårbarheden afstives med et godt panser.

Hard Fun:

- Fordi, der med legen ikke er et svar til den, der kalder: „Hjælp mig, så jeg kan leve op til mine egne forventninger til mig selv.“ Det egentlige subjekt i legen er legen selv og ikke det subjekt, der leger. Den enkelte er i legen, ligesom man ikke kan ophæve det at være nabo. På den måde er det væsensforskellig fra læring, der er en proces i den enkelte.
- Fordi vi uanset, hvor meget vi øver os ikke kan gøre legen til en genstand, vi kan styre. De spilleregler vi kender eller endda selv bestemmer som rammen for legen bliver vigtige som tommelfingerregler, men det er stemninger og andre ubestemmelige forhold, der afgør om legen bliver god. Den er fuld af didaktiske irritationer, og vi må stille os til rådighed for legen uden garanti for, at den lykkes. Hvis vi så endelig mener at have gennemskuet styremekanismerne og fastlægger en strategi, så er legen væk, og vi er i gang med en form for træningsøvelser. Det er imod legens væsen at forberede sig mod overraskelser, hvorimod det forekommer fornuftigt at forberede sig på over-

raskelser. I den forbindelse er det værd at fremhæve W. Kipketer frem for C. Martin og P. Gade, da han under de sidste lege i Australien satte ord på nederlaget – tabet af guldmedaljen! Han refererede ikke til en mangel på strategier.

- Fordi legen i forhold til konkurrenceidrætten ikke har noget mål, hvor den ender og sætter det sidste punktum med medaljer. Konkurrencen er idrættens både stærkeste udfordring og største begrænsning til kunsten at øve sig på livet. Problemet ved konkurrencen er, at den kaster så meget positiv opmærksomhed på vinderen og gør det til en negativ erfaring at tabe. I et idrætsliv, hvor man konkurrerer meget, kan f.eks. den tiltagende doping nemt læses som et symbol på, at det bliver sværere og sværere at tabe. Man accepterer i bogstaveligste forstand at se døden i øjnene, mens legens „tik – du er død“ netop ikke er afslutningen, men en erfaring der gentager sig og måske forbereder den legende til at se livet i øjnene, selvom man må give midlertidigt fortabt. At se livet som mulighederens spil.

Når sejrens æstetik i idræt reduceres til en kamp på liv og død om at komme øverst på skamlen, er der grund til at råbe: „Så se da, at få dig et liv!“ Er man kun det man kan præstere i en konkurrence, bliver det hele til en nådesløs kamp, hvor den nøgne stræben efter at overgå det hidtidige niveau skygger for den tavse samtale selv med f.eks. medspillerne på banen.

Når skønhedens æstetik i idræt reduceres til et spil om at fremstille sig selv, så må vi råbe: „Så se da at få dig et liv!“ Er man kun det, man kan fremstille sig selv som (f.eks. danser), så bliver det hele til et stort iscenesat rollespil, hvor en endelig erobret rolle på et teater, podium eller aerobicgulv bliver til en befrielse fra ens egen stramme begrænsede maske.

Har man tabt vejen tilbage til fantasiens forunderlige og frydefulde leg med udsigt til de mange forskellige muligheder og det evigt tilblivende, så er idrættens selvforståelse begrænsende farlig og i bedste fald bare selvbekræftende trøst.

„Livet er for kort til at diskutere, hvem der skal være sammen med hvem og hvorfor. Lad os hellere komme til at spille!“ Ok!, sådan kan spillerne orientere deres liv (idrætsliv) efter sejrens æstetik fremfor skønhedens æstetik, og det er fint så længe, der er plads både til klovnen og master of the class eller fodboldnorden. Så længe, vi griner med klovnen og ikke af klovnen, og legen i øvrigt fortsætter kan den enkelte også klovnen bearbejde det eksistentielle tema „at være god nok uden at være den

bedste.“ Pudsigt nok med ordet konkurrence. Con-petire ligner det engelske competition og betyder; at søge sammen. Når der ikke længere er en fælles indforståethed om meningen med konkurrencen, og den ene kun har brug for at hævde sig på den andens bekostning, så er sagen/legen ikke større end det legende subjekt. Så får jeg det skidt og i stedet for at længes efter Bamses ramrende „Forlæns og baglæns“ eller Peter Pan og Wendy's Aldrigland, må man indse at advarslen: „Så se da, at få dig et liv“ kan være ganske velment. Der er en grund til at springe – fra idrætten og pleje gå på modet og livsviljen et sted, hvor medfølelsen og det lille overskud i hverdagen til den anden, de andre og legen fortsat eksisterer og dyrkes.

Måske skulle vi spørge til, at blive sponsoreret af Realkredit Danmark og lave reklame-idrætsbilleder på det lille overskud i idrætshverdagen i stedet for at tækkes politikere og organisationsfolk, der mener, at de unge ikke behøver at bruge tid på unødigt adspredelse.

Sluttelig altså en tak til de højskoleelever, der har overskud til at lege, der har tillid til at give sig hen til en sag (legen), der er større end dem selv og har fantasi nok til at forestille sig, at arbejdet med børn og unge kan gøre deres egne forestillinger rigere. Der forstår at legen er Hard Fun, og at idræt kan være sublim leg, hvis man er sig selv uden at være sig selv nok!

For dem springer jeg gerne !

ÅRETS GANG

Forårsholdets 105 elever ankom 9. januar. Da vi sluttede 19 uger senere var holdet, næsten fuldtalligt, på 104 elever.

Traditionen tro afsluttedes introdagene med en stort opsat nytårsfest, der i anledning af århundredeskiftet havde fået en ekstra dimension med bl.a. festfyrværkeri. Herefter kom skemaet i gang og fem ud af seks hovedfag blev etableret, kun basketball havde ikke fået tilstrækkelig stor tilslutning. Med forårsholdet ankom også skolens nye forretningsfører Leif Møller. Leif fik hurtigt noget at se til med at skaffe sig overblik over de administrative rutiner, regnskaber, budgetter osv.

Skemaet og højskoledagligdagen kom efterhånden ind i sin rytme med morgen rengøring, morgensamlinger, skema og aftenaktiviteter. Elevrådet blev etableret og fandt sin arbejdsrytme.

Der sker meget på en højskole både om dagen og om natten – ikke mindst på VIH. Den sidste lørdag nat i januar måned ringede forstanderens telefon, og en opskræmt elev meddelte, at brandalarmen var gået i gang på skolen! Det tog mindre end 3 minutter – så var undertegnede og vagthavende lærer på skolen. Til alt held var det nattens stormvejr, der via en strømafbrydelse havde aktiveret alarmen, og efter en grundig gennemgang af skolen kunne alle igen gå til ro. Vi var kommet ind

i februar måned og fodbold, badminton og aerobic holdene stod i fællesskab for skolearrangement med tilhørende fest. Temaet var Hawaii fest med inciterende rytmer, der slet ikke hørte årstiden til, og med festlig udsmykning af såvel gymnastiksal som deltagere.

Årets skitur i uge 8 var igen, efter et års pause, henlagt til Björli i Norge. Der er langt til Björli, men den lange bustur blev dog rigeligt opvejet af en uge med to meter sne, klar frost, solskin og masser af skioplevelser, snehuleture for friluftsholdet, aftensamlinger med velforberejdede elevunderholdninger. Vi var indkvarteret samlet på Hotel Björli 100 meter fra liftsystemet. Hotellet viste sig at være perfekt indrettet til formålet, og indkvarteringsformen var med til at understøtte det sociale samvær og dermed give turen en ekstra dimension af „højskole“... Ved turens afslutning fik eleverne da også megen ros af såvel hotelejere som busselskab for deres adfærd. Det var veltilpasse og glade elever, der efter årets skitur vendte hjem til Vejle.

Vi kom ind i marts måned. Der var musical i Globen. Forårets forestilling var Grease. Det blev en succes, og efter forestillingen ville bifaldet næsten ikke lægge sig igen. Dagen efter havde badmintonholdet indbudt 5. klasserne på omegnens skoler til badmintondag. I løbet af foråret var der arrangeret flere musiske arrangementer. Musikcaféer, som eleverne stod for under kyndig vejledning af Gustav Wenneberg og musikafte-ten i havestuen med gruppen Halberg og Halberg, der på fløjte og guitar skabte en suveræn musikoplevelse og en stemningsfuld aften.

I uge 11 var der igen arrangeret idrætsdag for skolebørn. Denne gang var det 320 elever fra 4. klasser, der blev aktive-rette. Konklusionen i havestuen var efterfølgende at „børn larmer og er meget aktive“!

Uge 12 bød på hovedfagsugen, hvor hvert hovedfagshold fulgte deres eget program. Det intense samarbejde og samvær i de små enheder var en god oplevelse og forstærkede sammenholdet på holdene.

Midt i marts måned var der atter indbudt til skolearrangement. Denne gang var det håndbold- og volleyholdet, der indbød til arrangement i stenalderlook. Arrangementet blev „markedsført“ i autentisk kostume ifbm med morgenmad – til nogen overraskelse for de kursister, der var i spisesalen den morgen.

Påskeferien nærmede sig, men forinden havde vi afviklet forældredag med 460

deltagere. VIH var vært for fodbold- og volley turneringerne i forbindelse med idrætshøjskolernes idrætsdag. Vi fik atter megen ros for arrangementet af de deltagende skoler. Om de sportslige resultater kan man sige, at VIH deltog i bedste olympiske ånd – det vigtigste er ikke at vinde, men at deltage – ligesom det vigtigste i livet ikke er triumfen, men at have kæmpet godt – og det gjorde vi så! Elevforeningens agentfest blev afviklet to dage efter føromtalte idrætsstævne. Endnu engang et stort arbejde af elevforeningens bestyrelse med hjælp fra årgang 98/99.

Debatternes forår

Et af vinterens og forårets store samtaleemne i højskolekredse var den såkaldte kompetencedebat. Skulle det fremover være muligt at gennemføre undervisning med afsluttende prøveaf-læggelse, som del af den undervisning en højskole kunne byde på? Det er måske lidt misvisende at benytte ordet samtale om det, der foregik og meget mindre dialog. Man kan sige, at underholdningsværdigen var høj, men lødigheden lav i årets kompetencedebat. Fordrejninger af FFD's bestyrelses udspil, overdrivelser og til tider mudderkastning med et stænk af personangreb er nok mere betegnende. Det hele kulminerede i et af bestyrelsen indkaldt debatmøde på Andebølle ungdomshøjskole, det såkaldte Andebølle-møde. Mødet var indkaldt som debatmøde, men endte som et beslutningsmøde, hvor bestyrelsen måtte konstatere, at flertallet af de indlæg, der havde brugt taletiden på mødet, var imod bestyrelsens forslag og tanker

om skolernes mulighed for at søge om godkendelse af prøveafsluttende undervisning. I sig selv en interessant tolkning af begrebet demokrati – men det er jo også længe siden Hal Koch har levet !

Foråret 2000 var i høj grad debatternes tid. Vejle Idræts højskole slap heller ikke for at blive inddraget, da det blev foreslået fra et af DGI's medlemmer af skolens repræsentantskab, at DGI skulle trække sin repræsentation fra repræsentantskabet. DGI trak sig ikke, men forslaget gav anledning til en livlig debat på årets repræsentantskabsmøde i slutningen af marts måned – og det var i sig selv positivt.

Senere på året var forstandere og bestyrelsesformænd fra landets idræts højskoler indbudt til møde med DGI's hovedbestyrelse i DGI byen. Formålet med mødet var vist nok at drøfte samarbejdsmuligheder med DGI og skolerne, men resultatet blev mere et informationsmøde, hvor skolerne blev meddelt, at DGI havde inddelt dem i 4 divisioner i forhold til, hvor tæt organisationen ønskede at samarbejde med (læs støtte) de enkelte skoler. Kriteriet for dette valg var efter undertegnede opfattelse bestemt af, i hvilken grad DGI var repræsenteret i skolernes bestyrelse/repræsentantskab – altså i hvilken grad DGI havde indflydelse på eller kunne styre de enkelte skoler. VIH blev placeret i 4. division. I overensstemmelse med god folkelig tankegang, har vi ingen ambitioner om at gøre os fortjent til oprykning. VIH er en selvstændig og fri skole, der alene bygger sit daglige virke på det af baglandet vedtagne idé-

grundlag. Vi vil gerne samarbejde med idrætsorganisationerne, men vi vil ikke lade os styre af dem.

Samtidig med at disse emner kunne bringe sindene i kog i diverse organisationsfora, gik dagligdagen videre i den virkelige højskoleverden på VIH.

Afslutningen på forårssemesteret kom tættere på. De sidste par uger blev hektiske for eleverne. De var bl.a. inddraget i et stort anlagt idrætsstævne for sprogcentre i Vejle Amt. Dagen efter var der stor glamour fest på skolen – Silver Globe festen. Det var i øvrigt samme dag, Danmark vandt melodi grand-prix. Den havde de timet godt i Stockholm, må man sige.

Semesterets sidste uge var en temauge i team-building. Enkelte elever angav i deres evaluering, at det måske var lidt sent på forløbet, at præsenterede emnet team-building – og det kunne de jo have noget ret i. Den næstsidste aften eleverne var på skolen, var der arrangeret bålaften. Det blev det nu ikke til, men i stedet til en hyggelig sangaften i havestuen med varme hveder. Det upålidelige majvejr drillede i sidste øjeblik. Afslutningsaften med overrækkelse af kursusbeviser i Globen, hyggelig midtdag med forskellige indslag – senere birerstube, engelsk pub, fransk og italiensk café arrangeret af lærerne – det blev meget sent – eller tidligt, inden de sidste kom til køjs.

På lærernes månedlige aftenmøde – Pædagogisk Forum – havde det gen-

nemgående tema været, hvordan vi skulle bære os ad med at få flere elever til skolen. Forårets møder blev heller ingen undtagelse. Tilmeldingerne til det kommende efterårssemester var alarmerende lave.

Man kan fokusere så meget på et problem og årsagerne hertil, at det i sig selv virker forstærkende på problemet og dermed blokerer for løsningsmulighederne. Langt bedre er det at handle, fordi handlinger er fremadrettede og dermed konstruktive. Handlinger skaber håb, problematisering skaber ofte kun frustrationer. Vi valgte derfor at handle. Der blev lavet en ny og mere ungdommelig „home-page“, og vi tilknyttede Jesper Dupont og Lars Olesen til at fore-

stå PR-arbejdet sommeren over. Lars og Jesper, der i deres vikarperiode som undervisere havde haft særdeles god kontakt til eleverne, fik stort set frie hænder til at gennemføre de tiltag, som de mente var mest virkningsfulde. Siden har vi ansat Lars Olesen på deltid til at videreføre arbejdet.

Sommerens kurser gik godt med glade og tilfredse kursister. Tilmeldingen var god til alle kurser, og specielt familiekurserne havde en fin tilslutning. Faktisk var tilmeldingen til ét af familiekurserne – „Western, skud fra hoften“ – så god, at vi valgte at dublere dette kursus. VIH's lærergruppe lægger et meget stort engagement og mange ressourcer i disse kurser. Det kan ses, når man opholder sig på skolen, og mange af de deltagende kursister registrerer det da også og giver udtryk for, at de er imponerede over lærernes engagement – et udsagn vi i øvrigt også hører fra eleverne på de lange kurser.

Elevmødet i august måned gik godt. Fredagens jubilararrangement havde en pæn tilslutning. Det blev en hyggelig aften i spisesalen med megen snak om „gamle dage“, fællessang og enkelte taler inden arrangementet gik over i "dans til den lyse morgen", det var i hvert fald det indtryk rengøringspersonalet fik, da de mødte på arbejde næste dag. Enkelte par havde da endnu gang i dansen. Selve elevmødet havde også en god tilslutning. Der er naturligvis flest tilstede i forbindelse med lørdagens fest, hvor 400 – 500 deltog. Mødet som helhed var godt forberedt og blev afviklet med sikker hånd af elevforeningens bestyrelse.

Selvom årgang 99/00 bakkede godt om mødets afvikling, må vi notere os, at det fortsat er få personer, der sikrer, at mange får et godt elevmøde og en god oplevelse – alt for få, synes jeg.

Det er naturligvis positivt, at så mange finder tilbage til deres gamle højskole for at deltage i elevmødets arrangementer herunder fællesspisning og aftenfest, men alt for få møder op til elevforeningens generalforsamling, der i år kunne rummes i kursuscenterets opholdsstue – med god plads til alle fremmødte. En måde at markere, at man har haft en god weekend og at man mener, at elevforeningens bestyrelse har lavet et godt stykke arbejde i det forløbne år, kunne jo bl.a. være at møde op til generalforsamlingen – alene ved ens nærvær sender man et signal.

Den 1.august tiltrådte Camilla Nielsen som nyansat lærer i aerobic. Hun afløste Maja Slot-Tygesen, der havde sagt sin stilling op kort før sommerferien. Camilla er uddannet ved Institut for Idræt, Syddansk Universitet. Hun er desuden meget aktiv i foreningslivet og er bl.a. amtsinstruktør i aerobic i DGI-Odense.

Efteråret

Efterårsholdets 60 elever ankom torsdag, den 17. august. De var fordelt lige- ligt mellem kønnene. Tre kom til lidt senere og fem afbrød i løbet af semesteret deres ophold af meget forskellige grunde. For at sikre, at alle elever fik deres ønske om hovedfag opfyldt, skulle de vælge to hovedfag. Til alt held for den efterfølgende skemalægning, fordelte elevernes ønsker sig på en så hensigts-

mæssig måde, at alle seks hovedfag kunne etableres. Efter introduktionsugen, hvor eleverne så både hinanden og lærerne lidt an, kom skemaet i gang. De forskellige basishold og studiekredshold blev etableret, og morgensamlingerne blev det daglige omdrejningspunkt for højskolehverdagen. Der blev taget hul på efterårets foredragsrække. Som et af semesterets højdepunkter udfoldede lærerne traditionen tro, deres musikke og dramatiske talenter i den såkaldte lærercaf  – til stor jubel for eleverne. Efter denne introduktion til begrebet caf aften kom eleverne holdvis selv til at stå for en aften.

Efter rsemesteret er specielt og meget forskelligt fra for rsemesteret, bl.a. fordi vejret i august og september måned rummer mulighed for at arbejde med vandidr tterne svømning og windsurfing. De to fag vægtes derfor højt i skemaet i de første uger. Efterhånden som efteråret trænger sig på f r hovedfagene og de indendørs idr tsfag mere plads i skemaet.

Semesterets første temaugue var friluftstugen i slutningen af september. Her blev elevholdet delt op i fire mandsgupper, der på cykel skulle følges ad de 60 km. til Ry. Her fortsatte turen i kano 12 km. til Lillel  overfor Himmelbjerget, hvor grupperne byggede bivakker til overnatning. Primitiv overnatning, fælles fysiske anstrengelser, madlavning og r hygge ved bålet er med til at ryste holdet sammen.

Efter et par uger med „normalt“ skema, blev dagligdagen igen afbrudt af en ny

emneuge, handicapugen. Foredrag, besøg på institutioner, planlægning og afvikling af aktiviteter for handicappede gav indblik og forståelse for andre livsvilkår end de vante og normale. Emnet blev i øvrigt sat i et særligt perspektiv gennem hele semesteret, idet vore fem døve elever, Lise, Trine, Søren, Jesper og Poul på bedste vis blev integreret i højskolefællesskabet og deltog på lige fod med alle andre i undervisningen. Den eneste forskel var, at de ved morgensamlinger, foredrag og teoritimer havde hjælp af tolk. Der blev arrangeret kursus i tegnsprog for de hørende elever, og som semesteret skred frem, blev flere elever særdeles gode til at kommunikere med hænderne.

Danish Open i badminton var i år flyttet fra Vejle til Farum, men VIH-open blev gennemført med stor succes over to aftener. Et par lærere deltog i turneringen og fik denne kommentar med fra en betragtede elev: "Man kan godt se på deres spil, at i hvert fald teknikken har været der – engang".

Studieturen til Tjekkiet var henlagt til slutningen af oktober måned. I fremmede omgivelser fortsatte højskolelivet med nye og anderledes udfordringer og aktiviteter, rundtur i Prag og teater i Laterna Magica.

Den 1. november var eleverne og en del af skolens personale i Musikteateret i Vejle til forpremiere på musicalen "Egtvedpigen" med så fremtrædende sangere som Stig Rossen og VIH's musiklærer Gustav Wenneberg på rollelisten.

Med indgangen til november måned blev der sat en verdensrekord på VIH. Det var Frank Jensen og Klaus Jepsen, der havde givet sig selv en helt usædvanlig udfordring, nemlig at sætte verdensrekord i 24 timers løb. De to gutter skiftedes til at løbe rundt på Wembley, først med en times skift og sidenhen i ½ times skift med lærere og holdkammerater som kontrollanter. Målet var at løbe længere end 200 km og det gjorde de. De løb 218,8 km. og var dermed klar til at få rekorden optaget i Guinness Rekordbog. Præstationen vakte så megen opsigt, at Vejle Amts Folkeblad havde en stort opslået foromtale og såvel lokalradio som TV havde reportage fra løbet. Lørdag aften var det en af topnyhederne på TV-syd.

Redaktionen til dette årsskrift sluttede primo november og semesteret er således i skrivende stund endnu ikke slut. Der forestår fortsat seks uger med højskole og fællesarrangementer. Atletik- og fodboldstævnet mellem idrætshøjskolerne i Ollerup, caféaftener, musik-kreative emnedage, weekendarrangementer, forældredag, blot for at nævne nogle af højdepunkterne, inden vi når frem til afslutningen på efterårssemesteret 2000. En afslutning, der samtidig bliver et farvel til lærer Henrik Niebuhr, der forlader skolen efter 5 års ansættelse.

AT TILTRÆKKE OPMERKSOMHED

Lars Olesen, PR-medarbejder

Idrætshøjskolerne har stadig vanskeliggere ved at tiltrække de unges (udelte) opmærksomhed. Øjensynligt ikke fordi højskolen fører en ubemærket tilværelse, men højskolen bliver bare ikke bemærket af de rigtige, nemlig potentielle elever. Det er en af højskolens udfordringer.

En evne til at beskrive livet på en højskole i tilstrækkeligt levende sprogfigurer og ubegrænset adgang til de relevante medier ville unægtelig lette markedsføringen gevaldigt. Desværre er højskolerne del af noget så besværligt som virkeligheden, hvor opbevarelsen af den lystigt klingende mønt ikke ligefrem kræver pengetanke.

Den (næst)bedste strategi til at imødegå elevudfordringen på er formodentlig at

løbe rundt i det ganske rige og fortælle vidt og bredt om højskolens fortræffeligheder. Hvis nogen ellers gider lytte, er den personlige kontakt en vinderstrategi, men igen gør virkeligheden sig besværlig. Få ting er uoverkommelig for Vejle Idrætshøjskole, men et fodarbejde i den størrelsesorden kommer tæt på. Og dog. Højskolen har en uvurderlig ressource i de gamle elever. De kender højskolen fra dens bedste side, nemlig indefra. (I parentes bemærket er den bedste strategi at invitere hele målgruppen til en lille smagsprøve på, hvad et højskoleophold indebærer. Det er til gengæld også uoverkommeligt.) Vejle Idrætshøjskole er i øjeblikket ved at forsøge at skabe et netværk af gamle elever, som kan infiltrere alle kroge af landet. Arbejdsopgaverne i netværket er i høj grad tilpasset, hvad den enkelte mener at kunne overkomme.

Den tredjebedste strategi er at informere om stedet. I denne forbindelse er det ærgerligt, at virkeligheden ikke er beskrevet ved kausale sammenhænge. Så var det let at nå de relevante målgrupper med tilstrækkeligt slagkraftigt markedsføringsmateriale. Vi tror dog på, at Internettet er et centralt medium. Derfor er www.vih.dk blevet mere strømlinet og udførlig. Hjemmesiden indeholder også nyheder af interesse for gamle elever (bl.a. oplysninger om elevnetværkets arbejde). I er stadig de bedste ambassadører for en fortrøstningsfuld højskole. Så traditionsrig og så smuk: det bør være let at tiltrække lidt opmærksomhed.

DET YNGSTE SKUD PÅ STAMMEN

Camilla Nielsen

Det er august måned. Alle mine ting står i flyttekasser, og jeg gør langsomt klar til at tage afsked med alle de vante og trygge rammer som studerende fra Odense Universitet. Tre spændende og farverige år er forbi, og nu brænder en indre ild, for at komme ud og bruge mig selv og give noget af det jeg har modtaget videre til andre. At tænde gløder i andre og åbne deres øjne for det lys jeg selv har oplevet ved at lade mig forføre af idrættens mange udfordringer og den samtidige glæde ved at dele oplevelsen med andre.

Et farvel bliver til et goddag. Et goddag til et nyt kapitel i mit unge liv starter fra det sekund jeg træder ind ad VIHs døre. Her skal nye spirer sås, og her skal jeg vokse mig stærk og blomstre i lyset af mine kolleger og de forventningsfulde nye elever. Et nyt efterårssemester står for døren.

Min opgave bliver at løfte aerobiclinien, der i øjeblikket består af 14 elever, der ligesom jeg holder meget af at bevæge sig til musik. Aerobic er efterhånden mange ting – udviklingen lige nu ser ud til at tage to retninger. Den ene går i "tonse-retningen", hvor koreografi er

bandlyst, og det blot handler om at få høj puls og ømme muskler dagen efter. Eksempler herpå er de nye kombinationer af kampsport med musik og rytme, tai-boe, box-aerobic, o. lign. Den anden stil, som bestemt ligger mig nærmere er den mere danseprægede stil, hvor alt er tilladt på koreografisiden. Her arbejdes med mulighederne i musikken, bevægelsesflow og skift mellem de forskellige planer. Dagene med „telefonboks-aerobic“, hvor alle passer deres egen lille firkant på gulvet, er altså for længst forbi. Det sociale element, som de fleste kender fra gymnastikken, får også i aerobic større og større betydning.

Indtil jul er jeg kun ansat på deltid på skolen. Jeg har aldrig selv været på højskole, så på mange måder er alting nyt for mig. Et højskoleliv er et liv i en osteoklokke, og jeg har flere gange måttet tage mig selv i nakken, så jeg ikke helt glemmer verdenen udenfor. Bl.a. derfor har jeg også valgt fortsat at undervise udenfor højskolen, bl.a. på DGI Odenses nye aerobic amts hold hver mandag.

Det er ikke nogen hemmelighed, at jeg er jævnaldrende med en del af eleverne, og der er da også nogle elever, der er ældre end jeg selv. Jeg har på intet tidspunkt følt dette som et problem i forhold til min undervisning, men jeg må indrømme, at jeg har måttet erfare, hvor vigtigt det er at sætte sine grænser og holde en vis afstand til eleverne.

Jeg kendte ingen i Vejle da jeg flyttede hertil, og derfor blev det også meget nemt blot at følge lidt med på elevernes opfordringer til at være "en del af grup-

pen". Jeg har været med i byen et par gange, med i bowlinghal m.m., hvilket jeg har en klar fornemmelse af, at alle synes er meget positivt, og jeg har et eller andet sted tænkt, at det ville være en oplagt mulighed til at lære eleverne bedre at kende – især nu da jeg ikke har særlig mange timer på VIH. På den måde lærer eleverne selvfølgelig også privatpersonen Camilla at kende, og selvfølgelig har jeg været meget bevidst om det faktum, at det kan blive svært for eleverne at skelne; hvornår er jeg lærer, og hvornår er jeg privatperson. De to personligheder er selvfølgelig meget tæt forbundet, men der er alligevel en forskel. Mit tætte forhold til gruppen har gjort, at jeg helt sikkert ofte er den første, eleverne vælger at gå til, hvis de har noget på hjertet – og det både på godt og ondt. I en sådan situation kan man meget nemt blive "udnyttet" for ens "goodwill", men modsat har jeg også oplevet mange po-

sitive sider af at være lidt tættere på flokken. Ikke alle kommer med lige rosenrød baggrund, og i kraft af min alder er der helt klart nogle ting, jeg nemmere kan sætte mig ind i end andre. Spørgsmålet er selvfølgelig altid i en sådan situation: Hvor meget skal man indvie sig i deres liv, og hvor tæt skal du lade dem komme på dig? Hvor går grænsen? For mig at se er det en hårfin balance, hvor det er særlig vigtigt at være opmærksom på elevernes signaler og på at nå alle, ikke kun de få udvalgte. Det kan være hårdt og derfor er det selvfølgelig mindst lige så vigtigt, at være i tæt kontakt med sig selv og hele tiden føle efter, hvor ens egne grænser går. Det er selvfølgelig ikke hver dag, du har personligt overskud at give af, og jeg har i lige så høj grad som mine kolleger behov for at være mig selv.

Camilla Nielsen.

Et nyt årtusinde er allerede i fuld gang, og elevforeningen har som sædvanlig været i gang fra første dag i det nye år. År 2000 har indtil videre været et år med et generationsskifte på enkelte poster i elevforeningen. Dermed ikke sagt, at der er blevet sagt farvel til nogen, men flere har valgt at trappe lidt ned og prioritere bl.a. familien højere. Det vil dog stadig være kendte ansigter, du møder fra elevforeningen, når du er på Vejle Idræts-højskole.

Året har endvidere budt på skitur til Norge, hvor Carsten Lang Petersen deltog med bl.a. det formål, at fortælle skolens elever om hvem elevforeningen er, og hvad vi står for. Det har været fast tradition i mange år, at vi under aftenssamlingen med både lærere og elever har stået for lidt underholdning, som omhandlede dagens strabadser i den hvide sne.

Lidt senere på året har vi vores Agentfest, som igen er en weekend, hvor den seneste elevårgang har mulighed for at se hvem vi er og høre lidt om elevforeningens arbejde. Weekenden er tilrettelagt således, at eftermiddagen er baseret på, at man holdvis skal løse forskellige opgaver og udfordringer både på VIH og i Vejle centrum. I løbet af aftenen skal holdene så fremvise, hvad de har produceret i løbet af dagen, hvorefter vi afslutter med at vi kårer årets agentgruppe.

Det sidste store arrangement på året er elevmødet. Igen i år var vi et sted mellem 400-500 gamle elever. Der har i store træk kun været ros til overs for både ju-

bilæumsarrangementet fredag aften og elevmødeweekenden i forlængelse deraf. Det er som altid en fornøjelse at opleve så mange mennesker samlet under et tag, og med samme holdning til hvad en sådan weekend skal indeholde. Vi kan kun takke for jeres store opbakning omkring vores arrangement i august.

Ud over vores arrangementer har vi i årets løb selvfølgelig også været med til at udgive skolens årsskrift, udgivet vores eget elevnyt samt VIH-NYT.

Vi ser i øjeblikket et faldende medlems-tal i elevforeningen. Det skal måske ses i lyset af, at de fleste elever på Vejle Idræts-højskole kun går der fire måneder, og derfor ikke bliver knyttet så tæt til skolen. Vi vil selvfølgelig følge udviklingen, og forsøge at "holde fast" i alle der går/har gået på VIH.

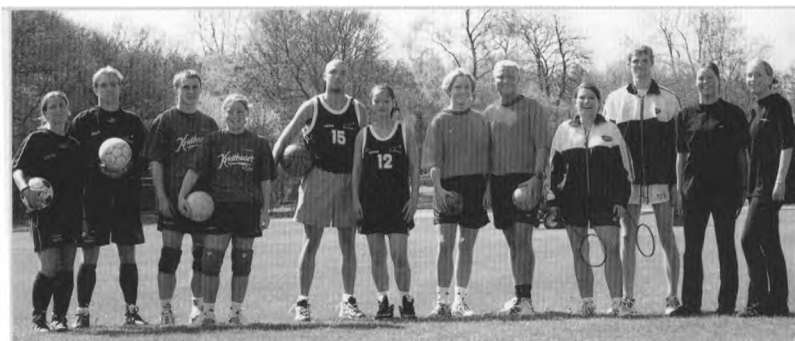
I øjeblikket arbejder vi på højtryk med et udkast til vores fremtidige samarbejdsaftale med VIH. Det er ingen hemmelighed, at vores samarbejde med skolen i perioder har været uholdbart. I bund og grund har det handlet om, at vi i elevforeningen har brugt utrolig store ressourcer på rydde op i aftaler, som vi mener skolen ikke har overholdt. Det forsøger vi nu en gang for alle at få ordnet, så der ikke er nogen tvivl om, hvem der har ansvaret for de arbejdsopgaver, vores arrangementer indeholder.

Det næste år i elevforeningen vil komme til at byde på forandringer til såvel vores arrangementer på skolen samt i udgivelsen af VIH-NYT. Allerede nu er der idéer på tegnebrættet til elevmødet.

Vores intention er bl.a., at vi gerne vil have endnu flere til at komme, allerede når elevmødet starter lørdag formiddag. Det håber vi kan lade sig gøre med en eller anden form for aktivitet, så vi i fællesskab med ca. 400 mennesker kan starte elevmødet. Derudover vil vi også forsøge at gøre VIH-NYT til et endnu bedre medlemsblad. Derudover skulle vores samarbejdsaftale med skolen falde på plads i løbet af foråret, så vi er klar til år 2001 med nye mål og visioner.

Har du spørgsmål, ris og ros, fået ny adresse eller på anden måde vil sende en besked til elevforeningen, så har du selvfølgelig også mulighed for at finde os på vores hjemmeside på elevforeningen@vih.dk eller på www.vih.dk

Elevforeningen vil gerne takke for et flot år 2000 og ønske alle tidligere og nuværende elever, skolens personale samt alle med tilknytning til elevforeningen en rigtig glædelig jul samt et godt nytår.

ELEVFORENINGENS BESTYRELSE

Formand

Thomas Beck Larsen
8628 3412
Højvangsvej 71, Stavtrup
8260 Viby J

Næstformand

Gitte W. Christensen
8676 1716
Chr. Wærums Gade 9, 4. th.
8000 Århus C.

Kasserer

Carsten Lang Petersen
7572 4676
Vindingvej 28 C
7100 Vejle

Sekretær

Pia Rask
6610 7113
Skovhaven 91
5320 Agedrup

„Øvrig“

Jan Buur Frederiksen
4086 8522
Øresundskollegiet
Dalslandsgade 8, blok H, 303
2300 København S.

Suppleanter:

Søren Vestergaard
Langelandsgade 20
9700 Brønderslev
Tlf. 9828 2161

Morten Jørgensen
Ajstrupvej 42, Ajstrup
9381 Sulsted
Tlf. 9826 0573

Agentfestkoord.:

Claus Pedersen
LI Sct. Peder Str 2B,I
8800 Viborg
Tlf. 8662 5577

Årgangsrepræsentanter:

Marie F. Hansen
Øresundskollegiet
Dalslandsgade 8, E, 801
2300 København S.
Tlf. 3288 6524

Turgay P. Abat
c/o Bønlyk
Fuglsangs Allé 100
8000 Århus C
Tlf. 4448 6253

Revisorer:

Henning Rasmussen
Ternevej 82
5210 Odense NV
Tlf. 6616 4876

Gunnar Jensen
Parkvej 7, Visby
6261 Bredebro
Tlf. 7478 3558

**Elevforeningens
adresse er = kassererens**

**Gironummer
er 804 1970**

**Email:
elevforeningen@vih.dk**

ÅRGANGSJUBILÆUM 2001

Vejle Idrætshøjskole, Den Jyske Idrætsskole

Jubilæumsarrangement 2001 foregår:

Fredag den 10. august 2001

Følgende årgange bliver inviteret:

55 år	1945/46	46
50 år	1950/51	51
45 år	1955/56	56
40 år	1960/61	61
35 år	1965/66	66
30 år	1970/71	71
25 år	1975/76	
20 år	1980/81	
10 år	1990/91	

Tilmelding:

Der udsendes invitation til alle fra årgangen i løbet af juni 2001.

Begynd dog allerede nu at overveje tiltag for at samle så mange som muligt. Elevforeningens adressekartotek er ikke up-to-date for ikke-medlemmer!

ELEV MØDE 2001

**Lørdag/søndag
d. 11.-12. august 2001**

Tilmelding:

Der udsendes invitation til alle medlemmer af Elevforeningen i løbet af juni 2001.

FORARSHOLDET 2000

Turgay Peter Abat, Vejle
Bjarne Uhre Andersen, VesterSkerninge
Kirstine Andersen, Vejen
Lene Andersen, Sønderborg
Ditte Mathilde Andreassen, Brabrand
Claus Basse, Tervuuren
Lola Hegelund Bentsen, Jyllinge
Henrik S. Christensen, Saltum
Kim Wenzel Christensen, Århus
Pernille Christensen, Sindal
Søren Christensen, Esbjerg
Søren Husum Christensen, Nørager
Trine Christensen, Hundested
Malene Dahl, Vodskov
Iben Dalsgaard, Hjørring
Lotte Dyrland, Uldum
Tinna Dyssekilde, Vejle
Philip Eckert, København
Johannes Egede, Narsaq
Karina Fangel, Sønderborg
Lone Fjeldborg, Ålborg
Jacob Roed Frandsen, Åbyhøj
Schastine Frandsen, Lyngby
Anita Nedergaard Frederiksen, Bogense
Kristoffer Fryland, Haderslev
Ditte Kie Gissel, Skanderborg
Anja Malene Hansen, Slagelse
Finn Hansen, Hvalsø
Lene Hansen, Hillerød
Marie Feldskov Hansen, Faaborg
Rikke Hansen, Frederiksværk
Sussi Hede, Stenstrup
Trine Hemmer-Hansen, Risskov
Thea Storm Henriksen, Hammel
Anja Hjort, Varde
Helle Holte, Esbjerg
Ditte Horne, Ullerslev
Rasmus Jakobsen, Viby J
Kenny Romsdal Jensen, Handewitt
Line Lønbro Jensen, Middelfart
Lone Møller Jensen, Sydals
Per Kring Jensen, Brabrand
Stine Marie Jensen, Fakse Ladeplads
Anne Louise E. Jespersen, Silkeborg
Daniel Jespersen, Højbjerg
Mette Johansen, Hammel
Anders Josefsen, Brønderslev
Signe Juul-Dam, Hadsten
Allan Jørgensen, Nibe
Rikke Bork Kjølgaard, Brønderslev
Nikolaj Klima, Stenstrup
Peter Ortving Knudsen, Hørsholm
Sara B. Lygum Kristensen, Ejby

Tony Ubbesen Kristensen, Nykøbing M.
Kristian Deleuran Kyed, Hørning
Gudrun I. Lagabø, Vagur
Helle Lahrmann, Faaborg
Monica Lang, Sporup
Charlotte Larsen, Risskov
Dorthe Travn Larsen, Otterup
Gitte Kirstine Larsen, Ålborg
Hans-Kristian Larsen, Nr. Aaby
Johan Trier Larsen, Viby J
Tine Lorenzen, Nakskov
Sara Lundhus, Aalborg
Laila Madsen, Odense
Bettina Elidsbo Mieritz, Ishøj
Julie Flor Mortensen, Jyllinge
Tanja Møllegaard, Roskilde
Casper Møller, Frederiksberg
Line Wormstrup Møller, Horsens
Caroline S. Nielsen, Slagelse
Dennis Lybæk Nielsen, Vejle
Diana List Nielsen, Fredericia
Dorte V. Nielsen, Hjørring
Janne Riisager Nielsen, Bramming
Mads Nielsen, Hørning
Nina Lykkegaard Nielsen, Odense
Rikke Nielsen, Haderslev
Maria Grangaard Nyby, Viborg
Karina Mose Olsen, Esbjerg
Martin Olsen, Næstved
Martin Egelund Olsen, Tåstrup
Mia Ovesen, Søby
Maria Pallesen, Silkeborg
Anja Østergaard Pedersen, Kastrup
Camilla Kirkhoff Pedersen, Aalborg
Malene Pedersen, Harlev
Jim West Rasmussen, Odense
Helle Glennath Rath, Esbjerg
Bjarke Lomholt Schmidt, Viby J
Frederik Silbye, Lejre
Lisbeth Mørch Sloth, Vodskov
Mette Marie Spangsgård, Hobro
Martin Steincke, Skanderborg
Nicolai Strøm, Ringe
Annette Støvring, Støvring
Ninna S.R. Sørensen, Vodskov
Marie Theodorsen, Odense
Charlotte Ege Thomsen, Hobro
Lisa Thomsen, Frederikshavn
Maria Thomsen, Frederikshavn
Tina Thomsen, Vejen
Morten Thullesen, Dianalund
Karina Irene Weitting, Haderslev
Louise Wille, Beder

EFTERÅRSHOLDET 2000

Mikkel Alstrup, Silkeborg
Michael Andersen, Odense
Jan Bohny, Sønderborg
Per Bøgelund-Madsen, Viby J
Anne Carlson, Esbjerg
Jeppe Chrestensen, Hørsholm
Catherina R. Christensson, Bergen
Steffen Cotwal, Odense
Katja Dettmann, Mildstedt
Hågen Dietz, Sydals
Jonas Dinesen, Århus
Martin Brandhøj Drejer, Nykøbing M
Anja Døring, Haderslev
Jacob Eckberg, Holbæk
Tina Frahm, Varde
Jette Frandsen, Odense
Sara M. Fredested, Frederiksberg
Miku Sah Gaardmand, Århus
Eva Louise Grabas, Slagelse
Rune Halvorsen, Tisvildeleje
Eva Hegnholt, Hillerød
Brian Hjortnæs, Jerslev
Jannik Holm, Nuuk
Malene Houmark, Sønderborg
Marianne Iversen, Vejle
Trine Jakobsen, Horsens
Frank Jensen, Fanø
Mette E. Jensen, Vodskov
Sarah Mannemar Jensen, Åbyhøj
Søren Jensen, Gistrup
Thomas Engelhardt Jensen, Fuglebjerg
Klaus Jepsen, Randers
Allan Jørgensen, Nibe
Lene Egholm Jørgensen, Esbjerg
Thomas Kiærskou, Fredericia
Mette Bak Kristensen, Mårslet
Steffen Roost Kristensen, Ishøj
Stine Brix Kvols, Thisted
Kristian Larsen, Nr. Alslev
Stine A. Madsen, Stenstrup
Kira Cynthia Møller, Ry
Esben Nielsen, Holstebro
Tine Monrad Nielsen, Odense
Louise Nordentoft, Hurup
Lisbeth Nør, Dalmose
Morten Kirk Olesen, Bruxelles
Peter Olsen, Tranbjerg
Thomas Olsen, Roskilde
Nikolaj Petersen, Helsingør
Felix Peter Pischinger, Skanderborg

Mette Quaade, Albertslund
Kasper Rosenlund, Munkebo
Henrik Sakse, Skanderborg
Susanne Schrøder, Kolding
Poul Henning Sundgren, Vanløse
Jesper Søndergaard, Albertslund
Antonio Sørensen, Århus
Lars Sørensen, Toflund
Lise Tarpgaard, Ulfborg
Lene Therkildsen, Ålborg
Tanja Thomsen, Sæby
Jonas Trieb, Allerød
Malene Vogt, Sønderborg

Afvikling eller udvikling? – Hvad er det sjoveste?

I årsskriftet sidste år skrev jeg, at da "ungdomsårgangene fortsat bliver mindre de næste tre år, kan vi ikke forvente, at elevtallet vil stige – snarere det modsatte". Denne forudsigtelse har desværre vist sig at være rigtig. Elevtallet i efteråret 2000 faldt med ca. 20 % i forhold til året før (det skal dog retfærdigvis nævnes, at efterårsholdet 2000 er større end i 1998) og i skrivende stund ser det ud til, at vi i foråret 2001 oplever en tilsvarende procentvis nedgang, idet forårsholdets forventelige størrelse bliver på 80 til 90 elever.

Nedgangen har ramt langt de fleste skoler med nogenlunde samme styrke, som den vi oplever. Med hensyn til økonomien, ja så slipper vi formentlig for at se røde tal på bundlinien i 2000, men risikoen er til stede allerede i 2001. Hvis det sker, kommer vi til at dele skæbne med godt halvdelen af alle danske højskoler, der for en hel dels vedkommende har måttet konstatere underskud for andet år i træk.

Der er to valgmuligheder for løsning af problemet, nemlig afvikling eller udvikling! Afvikling vil være et spørgsmål om tid. Udvikling bliver et spørgsmål om at tænke positivt, bruge en masse kræfter og en masse tid, være kreativ, modig og vedholdende. Det kommer til at gælde alle medarbejdere. De næste par år kommer til at handle om målsætning, handlinger, hårdt arbejde og sammenhold.

Verden er fuld af muligheder, det kommer blot an på at få øje på dem og følge dem. Og så er det jo også meget sjovere at udvikle end at afvikle – ikke mindst når udviklingen lykkes.

Hvis man mener, at det faldende elevtal er et problem, så er man også nødt til definere problemerne omkring det faldende elevtal og forholde sig til dem. Undervisningsmæssigt er det ikke umiddelbart et problem, tværtimod, det er måske endog lettere at lave god højskole med relativt færre elever. Økonomisk er det et problem både på kort og lang sigt og også et pædagogisk problem, når lærerstaben bliver mindre og fagudbuddet snævrer sig ind. Det må aldrig blive et succeskriterium i sig selv at have mange elever, men det bør være et succeskriterium, at finde et niveau, hvor økonomien hænger sammen og derved giver de nødvendige muligheder i det pædagogiske arbejde i højskoledagligdagen.

Hvad er det så, vi har gjort for at udvikle skolen og hvilke planer har vi for fremtiden?

Markedsføring

Vi har som nævnt andet sted i årsskriftet ansat Lars Olesen som PR medarbejder. En af Lars' kongstanke er, at synliggøre skolen gennem et netværk af gamle elever. Der er således etableret et ambassadørkorps af elever fra de seneste årgange til dette formål. Der er lavet en mere ungdommelig og dynamisk „home-page“. Vi fortsætter fællessponsoratet med fire andre jyske idrætshøjskoler i forhold til Jydsk Håndboldfor-

bund's ungdomshold, og vi annoncerer, hvor vi kan komme af sted med det, inden for de økonomiske muligheder, vi nu engang har.

Synlighed i foreningslivet

Vi har tit fået at vide, at idrættshøjskolerne og herunder VIH, er usynlige i forhold til idrætsforeningerne, derfor har bl.a. vi indgået en aftale med Danmarks Idræts-Forbund vedr. markedsføring og implementering af DIF's lokale og regionale kurser i hele det sydlige Jylland.

Vi har indgået aftale med Lars Olesen m.h.p. på at varetage dette arbejde. En del af kurserne, der alle ligger uden for højskolelovens muligheder for tilskud, skal foregå på Vejle Idrættshøjskole og andre skal foregå ude i foreningerne. Det bliver primært lærere med tilknytning til VIH, der kommer til at undervise på kurserne. På denne måde håber vi på, at vi både kan være til gavn for idrætsforeningerne, men også synliggøre skolen overfor foreningerne og de unge i foreningerne.

Nyt kursus i efteråret 2001

I efteråret 2001 udbyder vi et nyt otte ugers højskolekursus med temaet handicapinstruktør/handicaphjælper. Kurset skal køre parallelt med og delvis integreret i det normale 18 uger kursus. I praksis bliver det således, at otte ugers kursisterne i nogle timer er sammen med 18 ugers kursisterne, mens de i andre timer arbejder for sig selv.

Langtidsplanlægning

Hvis man har travlt, men vil være sikker på at nå frem til sit mål, så kan det væ-

re en idé at skynde sig langsomt. Derved kan man nå at tænke sig om undervejs, hvormed sandsynligheden for, at man tager de rigtige beslutninger øges betydeligt. Vi har sat os det mål, at vi senest i 2004/2005 skal have samme tilskudsberettigede elevtal, som vi har haft de sidste par år, vi skal blot have dem på en anden måde. Vi accepterer en nedgang i elevtallet i 2001 (vi kan næsten heller ikke gøre andet), men har tilgængæld udnævnt 2001 til året, hvor der skal ud tænkes og udvikles nye måder at tiltrække højskolekursister til skolen på. I 2002 skal disse idéer afprøves mens nye udvikles. I 2003 forventer vi så at se effekten af udviklingsarbejdet og i 2004/2005 skal de nye tiltag gerne have etableret sig med god og stabil søgning. Som eksempler på nye tiltag kan nævnes nye måder at organisere de nuværende lange kurser på, højskolekurser for andre aldersgrupper end de helt unge, tematiske kurser af 4 til 12 ugers varighed (eks. Handicapinstruktør/handicaphjælper).

Kursuscenteret

Med henblik på at blive bedre til at tiltrække idrætsforeninger, forbund og organisationer til vore kursuscentre, har vi det seneste halve år haft en konstruktiv og tæt dialog med Danmarks Idræts-Forbund om DIF-centerets fremtid. Også TEAM DANMARK og Dansk Boldspil Union har været inddraget i denne dialog. Vi håber og tror på, at vi, inden for en overskuelig tidshorisont, når frem til et resultat, der muliggør, at vi fortsat kan være i stand til at fungere som et attraktivt kursus- og træningssted for idrætsinteresserede.

LANGE KURSER

Efteråret 2001

18 uger: 16. aug. – 19. dec.

Hovedfag:

Aerobic, Badminton, Håndbold, Fodbold og Volleyball

Andre fag:

Atletik, Boldspil, Fysisk træning, Springgymnastik, Trampolin, Winsurfing/Svømning

Appetizer:

Boksning, Bueskydning, Kajak, Pistolskydning, Taekwondo, Mountainbike, Golf, Klatring

Kanotur på Gudenåen, Handicapuge og Wildlife-uge i Tjekkiet

Efteråret 2001-

8 uger: 16. august – 11. oktober
Handicapinstruktør/hjælper: Atletik, Boldspil, Gymnastik, Slagbold og vandaktiviteter. Lær at tilpasse aktiviteterne til målgruppen.
Instruktøruddannelse.

Foråret 2002

23 uger: 6. jan. – 16. juni

Hovedfag:

Aerobic, Badminton, Håndbold, Fodbold og Volleyball

Bifag:

Adventuresport, Basketball, Idræt & Børn, Fitness og idræt, Friluftsliv, Triathlon, Atletik, Hockey & Floorball, Taekwondo, Bordtennis & Shorttennis, Spring.

Idrætspsykologi & Idrætsfysiologi.

Alpin, Snowboard og Telemarksski i Norge.

Valgfag:

Dans, Foto & Video, Kor, Læder & Skind, Musical, Tekstil & design og Teater & drama.

Kulturfag:

Filosofi, Film, Litteratur, Foredrag, Sang & Musik, Psykologi, Morgensamling.

KORTE KURSER

3. alder:

„Sved på panden – ryk i sjælen.“

9. juni – 16. juni

17. juni – 23. juni

9. juni – 23. juni

Fra 45 år og opefter. Idræt for alle.

Højt aktivitetsniveau.

Hemmelige gæster, udflugter, debat, viser, sang og musik.

„To generationer spiller op“

Familiekursus 15. juli – 21. juli

Teenager og far eller mor.

Udfordringer mellem generationer.

Kampen/legen/festen styrker samværet. Fælles oplevelser.

„Eventyr Adventure“

Familiekursus 15. juli – 21. juli

Den store leg. Den store fortælling.

Syv magiske kort i syv fortryllende

dage. Dans, spring, bold, vand,

skov, kano, teater og spil.

„Western – skud fra hoften“

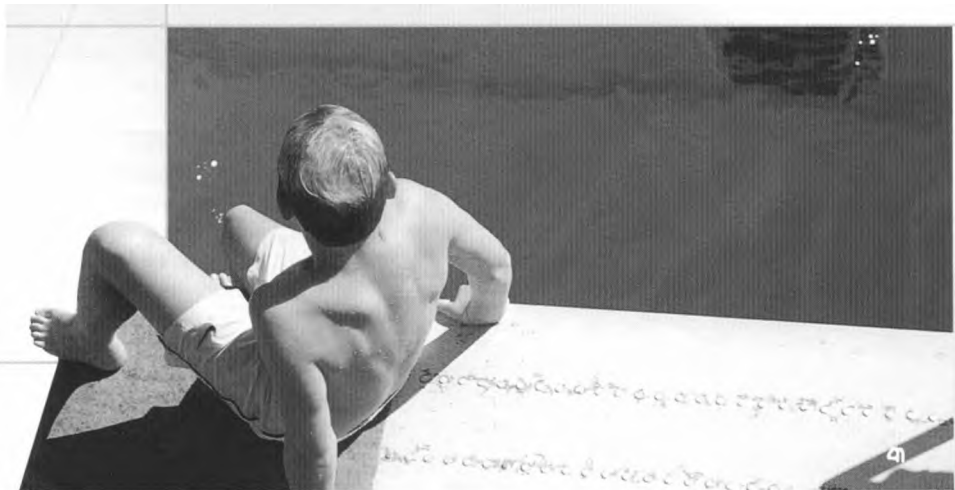
Familiekursus 8. juli – 14. juli

Scenen er sat til spil, kamp og

stunt – krudt, kugler og kujoner.

Adventureture, dans, ridning,

spring, kano, bue, pil og bold.

IDRÆTSKURSER AFHOLDT I 2000

Marie Lisby

Danmarks Cykle Union	T-DK træningssamlinger
Danmarks Gymnastikforbund	Instruktørkurser
Danmarks Idræts-Forbund	Instruktør/massagekurser
Danmarks Motor Union	Møder
Dansk Amatør Bokse-Union	Bestyrelsesmøde
Dansk Arbejder Idrætsforbund	Instruktørkurser
Dansk Atletik Forbund	Træningsophold
Dansk Badminton Forbund	Bestyrelsesmøde
Dansk Bowling Forbund	Generalforsamling
Dansk Cricket Forbund	Instruktørkurser
Dansk Firma Idrætsforbund	Møder
Dansk Floorball Union	Breddekonference
Dansk Forening for Rosport	Bestyrelessmøde
Dansk Golf Union	T-DK træningssamlinger
Dansk Handicap Idrætsforening	Instruktørkurser, møde
Dansk Hockey Union	T-DK træningssamlinger
Dansk Håndbold Forbund	Uddannelsesmøder
Dansk Judo Union	Møder
Dansk Sejlunion	Ungdomstrænerkursus
Dansk Sportsdanserforbund	Dansekurser
Dansk Svævefly Union	Møde
Dansk Taekwondo Forbund	T-DK træningssamlinger
Dansk Triathlon Forbund	Seminar
Dansk Træner Union	Trænerseminar
Dasu	Møder
Dansk Boldspil Union	Dommerkursus
Dansk Boldspil Union	T-DK træningssamlinger
Dansk Boldspil Union	Træneruddannelse
DGI	Instruktørkurser m.m.
DOF	Danseweekend
DSTD	Kursus for danselærere
Fredensborg IF	Træningssamling
Fyns Håndbold Forbund	Bestyrelsesmøder
Gymnasielærernes Idrætslærerforening	Generalforsamlingskurser
HIVO	Træning, turnering m.m.
Horsens SIK	Træningssamlinger
Højskoledage	Aktive pensionister i Vejle Amt
Idrættens Trænerakademi	Træneruddannelse
Jydsk Boldspil-Union	Stjernetræf, dommerkurser
Jyllands Tennis Union	Møde
Kongelig Dansk Aeroklub	Møde
Marselis Hockey	Træning

Mikos	Træning
Politiets Cykle Club	Træningsophold
TRIM	Idrætskurser
Vejle Boldklub	Træning
Vejle Forbolddommer Klub	Møde
Vejle Golf Club	Træningssamlinger
Vejle Idrætslærerforening Atletik	Træningsaftener
Aalborg Karateskole	Sommerlejr
Aarhus Old Boys	TRIM

TIL ERINDRING OM IB FROM

Midt på sommeren døde Ib From efter et langt og meget aktivt liv. Ib From var medlem af bestyrelsen på Vejle Idrætshøjskole gennem 7 år.

Mange gange har vi i bestyrelsen nydt godt af Ib Froms klare meldinger. Han havde et syn og en grundholdning, der ofte hjalp os til et større klarsyn. Med sine kontakter til Vejle by og politikere havde han et godt bagland og en fin indsigt i hvilke muligheder, der var for Vejle Idrætshøjskole. Gennem årene, hvor Ib var i Vejle Idrætshøjskoles bestyrelse skabte han mange gode kontakter og anviste mange gode berøringsflader til personer i byen.

I bestyrelsen mangler vi ham. Vi mangler hans gode kommentarer, der ofte skar igennem en debat. Vi mistede hans kontaktflader, og vi mistede en god og ærlig bestyrelseskollega.

Vi mistede en ven. Han vil blive mindet. Han er savnet. Ære være hans minde.

Poul Grejs

BESTYRELSE OG ANSATTE PÅ VIH

Vejle Idrætshøjskoles bestyrelse

Poul Grejs Petersen, formand
Niels Henning Broch-Mikkelsen
næstformand
Allan Jahnsen, bestyrelsesmedlem
Henning Rasmussen, bestyrelsesmedlem
Henning R. Jensen, bestyrelsesmedlem

Bent Serup, forstander

Administration

Leif Møller, forretningsfører
Gunhild Mortensen

Kursuscenter

Marie Lisby, kursusinspektør
Eva Lauridsen
Rita Kølbeek
Ruth Pedersen

Køkken

Maja Overgaard, økonoma
Karen Troelsen
Johnna Bozdemir
Eise Marie Germansen
Anne Hellesøe
Nanna Hummel
Jeanett Jensen
Anni Johansen
Christel Sarol Jensen
Anette Kloster
Vivi Kessler
Nina Knudsen
Brith Hougaard Madsen
Anne Grethe Mikkelsen
Lena Nielsen
Valli Nissen
Ilona Schøler

Rengøring

Anna Greta Sørensen, rengøringsleder
Marianne Andersen
Hanna Jensen
Stine Knudsen
Arunya Kristensen
Anne Marie Sørensen
Kaj Sørensen

Pedeller

Johnny Andersen, pedelformand
Niels Bech Kristensen
Jørn Rathleff

Lærerstab

Torben Espersen
Henrik Niebuhr
Camilla Nielsen
Carsten Rasmussen
Jørn Richter
Erik Sidenius
Karina Kallehauge Thomsen
Inge Kjærulff Torp
Gustav Wenneberg
Lars Olesen
Jesper Dupont
Lars Christiansen

Årsskriftet er udgivet i et samarbejde mellem Vejle Idrætshøjskole og elevforeningen.

I redaktionen Bent Serup (ansvarshavende), Gustav Wenneberg.

Meninger, der fremføres i de enkelt artikler, behøver ikke nødvendigvis at dække skolens synspunkter.